

опрѣ погледъ въ земята и тръгна напрѣдъ, като тихо разгрѣщаше храсталацитѣ. И ето, той намѣри отеднажъ изгубенитѣ слѣди: смачкана трѣва, изпотрошени вѣйки, като кога човѣкъ бѣга и си пробива насила пѣть. Тза-еръ се промѣкваше като змия — сѣ по-навѣтрѣ и по-навѣтрѣ, и внезапно о прѣдъ него се мѣрна полусрутената колибка, нѣкога пещъ, а сега изоставена и глѣхнала въ непроходими храсти.

— Тукъ . . . — помисли си той. И наистина до ухото му долетѣ говоръ: нѣкакви забъркани гласове, отъ които нищо не можеше да се отбере, защото го дѣлѣше още гжста стѣна отъ гжсталакъ. И смѣлото момче затаи джхъ и тръгна пакъ напрѣдъ, като едва повдигаше вѣйкитѣ и си проправяше пѣть. Ржцѣтъ му се покриха съ рани, драски имаше и по лицето му, но то се спираше за мигъ, за да се послуша и въздѣхне и тръгваше пакъ. Найсетнѣ прѣдъ очитѣ му се откри покрива, едва освѣтенъ отъ първитѣ слънчеви лжчи. Тза-еръ се наведе тихо и прѣзъ слабата междина видѣ двама мжже, единиятъ отъ които блѣдъ и съ измжчено лице, навѣрно боленъ. Другъ нѣкакъвъ, съ дълга брада, имъ подаваше закуска. Двамата отъ тѣхъ носѣха прикачени лисичи опашки.

При първата гледка Тза-еръ трепна. Значи, помисли си той, значи — това съвсѣмъ не сж били лисичи

— Азъ се страхувамъ, че нашата работа ще отиде напусто, — чу той да казва болния съ тихъ и отслабналъ гласъ.

— Да-да, — каза му нѣкой — още повече сега, когато се върна мжжътъ.